

Oec viering in de gebedsweek voor de eenheid van Christenen
Thema: de bedreigde oecumene

Beste mede gelovigen,

Het is iets bijzonders, deze gebedsweek voor de eenheid van de christenen
want het heeft al hele oude papieren.

Ik las in een begeleidende tekst
dat de kerken die deelnemen aan de Raad van Kerken
deze week van gebed voor de eenheid van Christenen
al meer dan 100 jaar doen.

In evangelische kerken is het al meer dan 160 jaar
de traditie om het nieuwe jaar te beginnen met een gebedsweek.
Een waardevolle traditie.

En geheel in de lijn van de traditie zijn wij hier vanmorgen bijeen.

Het thema voor dit jaar is aangeleverd door de Poolse kerken.
Zij willen met dit thema aangeven dat alleen het geloof in Christus
uiteindelijk de ware en werkelijke overwinning betekent.
Dat alleen het geloof ons kan omvormen tot ware mensen,
in het licht van Christus.

De Polen hebben een bewogen geschiedenis achter de rug.
Ze hebben het oude keurslijf van dictatuur en ontkenning
van de eigen identiteit van zich afgeschud.
Ze zijn inmiddels volwaardig lid van de Europese Unie.
Ze hebben in de tweede helft van 2011
de voorzitter van Europa mogen leveren.
En zullen in de loop van 2012 een groot voetbaltoernooi organiseren.

Ze zijn trots op de rol die ze internationaal kunnen en mogen spelen.
De nieuwe mogelijkheden hebben de Polen
wat euforisch bij het begrip 'overwinning' gebracht.
Ze combineren dat met het begrip 'verandering',
om te laten voelen dat het in kerk en geloof
om een geestelijke overwinning gaat
en dat is iets anders dan de overwinning
die je met sport of in de economie kunt nastreven.

Vandaar de keuze voor deze lezingen
In de Gebedsweek voor de eenheid van de Christenen.

Wij zijn nu toch onder elkaar mag ik misschien u deelgenoot maken
van mijn zorgen omtrent het doel van de gebedsweek: de eenheid van Christenen.
Eind 2011, op 18 november,
Verscheen een artikel in de krant nav
een rapport van het Sociaal en Cultureel Planbureau.
Met daarin de conclusie een groot deel van de Nederlandse bevolking
De kerken wantrouwen.

De kerken in brede zin, dus alle kerken.
Wat betreft mijn eigen RK kerk kan ik me daar recentelijk wel
het een en ander bij voorstellen,
maar dit ging over het vertrouwen van Nederlanders in alle kerken.
Misschien heeft u het ook gelezen.

Mensen wantrouwen de kerken.
En steeds meer mensen keren zich af van de kerk.
Ze zeggen niet (meer) te geloven en zien de waarde
van de 'oude' woorden die wij als leidraad voor ons geloof gebruiken,
de Bijbel niet meer in.

Het gevolg is dat onze kerken leeg lopen.
We hebben er allemaal in meer of mindere mate last van.
Mensen schrijven zich uit, jongeren komen steeds minder in onze kerken.
Daardoor komt er minder geld beschikbaar
en moeten kerkgemeenschappen samengevoegd worden
om zo op een financieel verantwoorde wijze door te gaan.

U weet er waarschijnlijk alles van.
Deze Oosterkerk is net samen gegaan met de Hoeksteen (?)
en ook de RK-kerken zijn met 8 kerkgemeenschappen afgelopen jaar
gefuseerd tot 1 parochie.
Wat de Lutherse kerk gaat doen, weten we nog niet....

Het argument om samen te gaan is vaak ingegeven door economische,
financieel omstandigheden.
Het geld is op en er zijn, voor de katholieken ,
niet genoeg mannen die zich tot priester willen laten wijden.

Nu weet iedereen die iets over de economie en de marktwerking geleerd heeft,
Wat je dan te doen staat.
We zouden moeten adverteren,
duidelijk maken aan de 'klant', de mensen wat we te bieden hebben
en zo goed mogelijk onze eigen identiteit uitdragen
opdat mensen precies weten waar wij voor staan.
Wat onze boodschap is.
Waarom mensen zich bij ons moeten aansluiten.
Er zijn misschien al kerkgemeenschappen die daarvoor kiezen.

En juist dat baart mij zorgen.
Stel, dat we die economische wet naleven en proberen,
voor de vitaliteit en de overleving van onze eigen gemeenschap
onze eigen identiteit intern en extern te benadrukken,
hoe moet het dan met het doel van deze gebedsweek:
eenheid van de christenen?

We weten allemaal dat het benadrukken van de eigen identiteit
niet echt help om een eenheid en een gemeenschap te vormen.

Dan horen we vandaag de keuze van onze Poolse broeders en zusters voor de lezingen die we net hebben gehoord.
Daarin spreekt het visioen van eenheid tot ons,
daarin klinkt de belofte van Christus door.

Habekuk legt in alles het vertrouwen op de Heer.
Als alles tegen zit, als ik helemaal niets meer heb,
geen schaaap en geen eten, dan nog legt Habekuk zijn vertrouwen op God.
Ondanks alles, als alles tegen zit, als je niets meer hebt,
als je dan nog de kracht hebt om op God te vertrouwen....
als je dat kan,
dan plaats je feitelijk je eigen behoeften en overtuigingen niet op de voorgrond.
Dan is er geen sprake arrogantie en ego,
maar slechts deemoedigheid en een waarachtigheid in de gerichtheid op God.

Deze houding wordt nogmaals verwoord in zowel 1 Kor. 15
als de evangelielezing van vandaag.
In beide lezingen horen we de omvormende en levenscheppende kracht
van ons geloof
maar alleen als we zelf bereid zijn ons eigen ik los te laten.
Alleen als we de durf en de moed hebben
om werkelijk alles los te laten en te worden zoals Jezus ons heeft voorgedaan,
zullen we de transformerende kracht ervan ervaren.
In onszelf maar zeker ook in de gemeenschap waarin wij leven.

Tijdens mijn opleiding had ik een docent godsdienstpsychologie
die gedurende jaren hetzelfde zinnetje bleef zeggen:
inwoning van God en omvorming door God, inwoning en omvorming.
Op het laatste zeggen die woorden je eigenlijk niets meer
omdat je ze al zo vaak heb gehoord.
Ze verliezen hun zeggingskracht terwijl het juist hele belangrijke woorden zijn.

En dat geldt ook een beetje voor wat ik net zei
over de betekenis van de evangelielezing en de Korintiërs brief.
De boodschap die in de beide perikopen ligt is zo groots, zo veelomvattend
dat wij het vaak niet eens meer horen.
De boodschap is: *'Leg je eigen 'ik' af en transformeer in hoe je bedoeld bent te zijn,
Waarlijk mens van God.*

Als we dat kunnen, als we dat werkelijk kunnen,
dan wordt hetgeen wij deze week voor bidden misschien toch werkelijkheid.

Maar het wekt ook vrees....
want als we dat werkelijk willen dan betekent dat
dat we onze eigen identiteit los moeten laten.
Dat we niet op basis van rivaliteit
vanuit verschillende standpunten zoeken naar eenheid
maar vanuit een open en gemeenschappelijke basis verder zoeken

en tastend het visioen van eenheid proberen vorm te geven.
En dat vergt nogal wat...

Bovendien is zo'n zoekend en tastende eenheid van Christen gelovigen
niet direct iets waar een communicatie bureau en pr-managers blij van worden.
Want, wat heb je nu te bieden....wat is je duidelijke boodschap?
Hoe wil je gehoord worden in onze modern wereld?

Het is niet makkelijk.
Maar toch denk ik dat we geen andere keus hebben.
Ik denk dat we moeten gaan voor die moeilijke weg,
voor die weg van afleggen, loslaten en opnieuw tot leven komen.
Net als die graankorrel, net als de mens die de dood overwint.

Ons geloof is een geloof dat verkondigt dat het onmogelijke mogelijk is,
dat het onvoorstelbare gebeurd en werkelijkheid wordt.
Dat alles wat wij voor onzin verklaren waarheid wordt:
vrede, gerechtigheid, solidariteit, eenheid van christenen....

Niet door zomaar achterover te leunen
en te denken dat God er dan wel voor zorgt,
Nee: wij worden geroepen om zelf aan die belofte en opdracht
die Christus ons gegeven heeft te werken.
Door handen en voeten te geven aan die opdracht,
door te geloven in de kracht van elk individu.....

Ondanks alles, ondanks de leegloop van onze kerken
Ondanks de kracht van de economische wetten,
Ondanks de ego's en arrogantie van onszelf...
Blijven zoeken, blijven bidden om eenheid
En eens op een dag, zal ons gebed door inwoning en omvorming,
in de kracht van de heilige Geest waarheid worden.

Ik wens u een vruchtbare week toe.
Amen.